

Розділ 1

У будинку № 11 на вулиці Брукованій не було ані ялинки, ані гірлянд, ані бодай однісінької святкової прикраси. Взагалі жодного натяку на те, що сьогодні Святвечір. Бо власник цього будинку не любив Різдва.

Хто ж був цей дивний чоловік? Може, продавець морозива та пляжних капелюхів? Чи, може, скупий лихвар, як-от Ебенезер Скрудж? Аж ні, це був майстер музичних інструментів, пан Остап Музика. У цьому маленькому містечку його знали як діда Остапа, але у вічі зверталися шанобливо — «пане майстре». Старші люди пригадували, що колись у діда Остапа була родина, але зараз він мешкав у своєму домі цілком самотньо. Цей будинок правив йому водночас і за майстерню, і за крамницю. Тут можна було знайти все, що потрібно музикантам: від нотних зошитів і люптрів до сопілок і фортепіано. Що завгодно... окрім привітності. Дід Остап був хорошим майстром, проте похмурим і мовчазним. А з наближенням зимових свят ставав ще сердитішим, і тоді дітлахи називали його дідом Грінчем.

От і зараз, почувши знадвору веселий гамір, спів і дзвіночки, дід Остап невдоволено наспився.

— Бісові колядники, не дають спокою, — бурчав він, замінюючи волос у смичку до віолончелі та наслуховаючи, як голоси наближаються й гучнішають. — Але, гадаю, цього разу вони до мене вже не припхаються... Бо ж он як я їх витурив у шию минулої зими!

Та попри сподівання старого майстра, у двері таки постукали.

— Що?! Ну й нахаби! От я їх лишень!..

Дід Остап облишив роботу, вхопив віника й пошкандибав до дверей. За вікном він побачив той самий, уже знайомий із попередніх років гурт колядників.

Це були діти з музичної школи, а один із них — здається, Славко — ще й його сусід із будинку навпроти, № 12. Краєм ока старий помітив, що діти якось принишкли й розгублено перемовляються між собою, ніби когось відтягуючи від дверей. Проте довго він їх не розглядав, а різко розчахнув двері — і як замахнеться віником!

— Чого приволоклася, вражі діти?! Чи не казав я вам тогоріч...

І раптом чоловік затнувся. Його погляд упав на дитину, що стояла попереду гурту. Він не помітив її, коли визирав у віконце дверей, адже вона була занадто низенька — її просто не було звідтіля видно. Це була дівчинка в костюмі янгола, з крильцями за спиною. Вона здивовано дивилася на діда Остапа округлими очима. Великими блакитними очима.

Отямившись від заціпеніння, майстер одним різким рухом зачинив двері.

— Чого він такий сердитий? — почувся по той бік дитячий голосочок.

— Та це ж дід Іринч! Чогось не любить Різдва... — відповів інший, трохи старший. — Ходімо далі, до тих, хто любить!

Дід Остап поклав віника додолу. Серце шалено гупало. Він опустився на крісло перевести подих.

Великі блакитні очі... Вони немов поглянули на нього з далекого-далекого минулого. Як це взагалі можливо? Чекай-но, та це ж Яринка, молодша сестра Славка. Отже, вона теж його сусідка через дорогу, і він бачив її безліч разів. Проте ніколи не помічав, як вона схожа на іншу дівчинку...

Янгольська скрипка

Старий майстер поволі підвівся й подався до спальні. Там із найвищої книжкової полицки він дістав старий фотоальбом. Серед багатьох світлини знайшов сімейний портрет: молодий скрипаль і маленька дівчинка в костюмі янгола. Фото було чорно-біле, та все одно її великі очі дивилися блакитним поглядом.

Розділ 2

Минув майже рік.

У будинку № 12 на вулиці Брукованій (саме навпроти будинку № 11) хлопчик на ім'я Славко без охоти жував прісні холодні макарони. Він думав про те, як зараз могло би бути... А могло би бути смачно, адже мама чудово готує. Могло би бути весело, адже скоро зимові канікули й випав сніг. Могло би бути святково, адже в цей час у них вдома зазвичай уже стояла запашна ялинка. Могло би бути гамірно, адже Славкова сестричка Яринка мала дивовижний талант знімати такий гармидер, ніби добрячий десяток дітей.

Так могло би бути. Але так не було, бо цієї осені Яринка захворіла й потрапила до лікарні. Провідуючи її, Славко дедалі менше впізнавав свою сестричку-дзигу. Вона вже не перебивала його, не сипала купою запитань, не сміялася. І навіть не усміхалася. «Тане на очах, — почув він якось жалісливе зітхання медсестри, що виходила з Яринчиної палати. — Її б якось

розвеселити, зацікавити чимось, щоб сама захотіла одужати!» І справді, Ярника вже нічого не хотіла й нічим не цікавилася, як раніше, і ставала все меншою, тоншою, блідішою... Лише великі блакитні очі дедалі збільшувалися.

Славко згорнув у смітник залишки макаронів, які так і не подужав доїсти, помив тарілку і заварив собі чай. Тепер треба зробити уроки. Власне, уроків в останній тиждень перед канікулами вже майже не задавали. От тільки музика... Сьогоднішній різдвяний концерт-вертеп у музичній школі ніхто не скасовував, тож Славко розклав скрипку й дістав ноти.

Якщо чесно, досі він не був ані дуже самостійним хлопчиком, ані надто стараним учнем. То була велика рідкість — щоб він дістав удома скрипку без маминого нагадування. От як це зазвичай бувало.

— Славку, а ти часом не збираєшся залишити мене сьогодні без музичної терапії? Ти ж знаєш, що мамині нерви треба заспокоювати музикою, а то буду злою!

Або:

— Славку, я та-а-ак скучила за концертом Зейца соль мажор. Обожнюю, коли ти його граєш!

— Ма, за-а-араз! Останній рівень!

Іноді рівень комп'ютерної гри виявлявся занадто довгим або якось непомітно переходив у наступний, і тоді вигляд мамі — руки в боки, іскри з очей — переконливо свідчив, що обіцяне «зараз» уже настало.

Розділ 6

Коли Славко повернувся у свій дім на вулиці Брукованій, 12, тато ще не прийшов з роботи, а мама готувала просту вечерю. «Картопляне пюре і сардельки», — здогадався Славко. Те саме було і вчора, і, здається, позавчора, та все ж краще, ніж холодні макарони. Як же мама змарніла за останні місяці! Вона усміхнулася синові, та однаково очі її були сумні. Славкові защеміло серце, аж захотілося її обійняти.

— Мамо, усе буде добре, от побачиш! — кинувся він до мами й зазирнув їй у вічі.

— Так, авжеж, — кивнула вона, скуйовдивши його чуприну.

— Ні, я серйозно. Ми таке завтра зробимо... Яринка точно зрадіє!

І Славко розказав мамі, що й до чого. Лише про розбиту скрипку і зірку він промовчав... Не все ж розповіси дорослим. Але й без того мама слухала, не відводячи очей від сина.

Вона дивилася на нього зачудовано, мов не впізнаючи. Здивування поволі змінювалося на щось таке, ніби... захват. І зрештою вона розплакалася. За весь цей час, відколи Яринка захворіла, Славко не бачив, щоб мама плакала, усе якось трималася. А тут мов греблю прорвало. Він навіть трохи злякався. Але тоді мама усміхнулася крізь сльози:

— То я тішуся, Славку. Що ти в мене такий мудрий... А я й забула за всіма цими пігулками та процедурами, що радість — то найкращі ліки...

